

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Marie Součkové a JUDr. Milady Haplové v právní věci žalobce: **A. H.**, zastoupeného Mgr. Richardem Frommerem, advokátem se sídlem Olomouc, tř. Svobody 31, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 60 Az 38/2004 – 31 ze dne 24. 6. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného čj. OAM-284/VL-10-12-2004 ze dne 3. 2. 2004. Tímto správním rozhodnutím byla žádost stěžovatele o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „azylový zákon“) zamítnuta jako zjevně nedůvodná, neboť stěžovatel ve správním řízení neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona. Soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla důvodná, neboť skutečnosti uváděné stěžovatelem ve správním řízení, tj. potíže s věřitelem spočívající ve vyhrožování a vymáhání nezaplaceného dluhu v dohodnuté lhůtě a legalizace pobytu, nejsou podřaditelné pod žádný z důvodů pro udělení azylu. Žalovaný proto podle soudu nepochybil, jestliže žádost o azyl zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) azylového zákona. Vzhledem

k tomu krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu v celém rozsahu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a), jehož naplnění spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky soudem, a sice zda je možno na jeho případ vztáhnout ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu, nikoli ust. § 16 odst. 1 písm. g) azylového zákona, když mu bylo na Ukrajině vyhrožováno fyzickou likvidací, což v něm vzbudilo důvodnou obavu o život.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel ve správním řízení jako důvod své žádosti o azyl uvedl problém s věřitelem, jemuž dluží peníze a který se domáhá jejich vrácení a stěžovateli vyhrožuje. Se žádostí o pomoc se na policii, žádné jiné státní orgány či nevládní organizace neobrátil. Jiné problémy, a to ani s policií, státními orgány, soudy či jinými státními institucemi, pro něž by opouštěl zemi původu, stěžovatel neměl. Podle prohlášení proti němu nikdy nebylo vedeno trestní stíhání a nikdy nebyl politicky aktivní. Žádostí o azyl chce svůj pobyt v ČR legalizovat a takto se v ČR před věřitelem ukrýt.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12. Podle § 16 odst. 2 cit. zákona lze takové rozhodnutí vydat nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení o udělení azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě v rozsahu důvodů uvedených v kasační stížnosti, avšak shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Podle zjištění Nejvyššího správního soudu v daném případě byly skutečně dány důvody pro zamítnutí žádosti stěžovatele jako zjevně nedůvodné podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) azylového zákona. Ve správním řízení bylo dostatečným způsobem zjištěno, že stěžovatel měl na Ukrajině problémy s věřitelem, u kterého si půjčil peníze na podnikání a který po něm již v r. 2003 požadoval vrácení splatného zbytku dluhu. Protože mu stěžovatel nezaplatil, věřitel mu začal vyhrožovat. Jiné problémy stěžovatel podle svých vyjádření ve správním řízení neměl. Stěžovatel tak měl potíže se soukromou osobou mimo státní struktury a jednání takových soukromých osob lze považovat za pronásledování ve smyslu azylového zákona pouze tehdy, je-li možno připsat státu jednání této osoby v tom smyslu, že je státem podporováno či trpěno nebo že stát není schopen odpovídajícím způsobem před takovým jednáním zajistit ochranu. Z informací obsažených ve spise nelze dovodit, že by stát jednání uvedené soukromé osoby podporoval. Stěžovatel i poté, co mu bylo vyhrožováno, se neobrátil na policii ani na žádný jiný příslušný orgán se žádostí o pomoc. Za takových okolností však nelze negativní chování soukromé osoby vůči stěžovateli bez dalšího přičítat státu, resp. nelze učinit závěr, že domovský stát není schopen odpovídajícím způsobem ochranu před takovým jednáním zajistit. Nejvyšší správní soud naopak zjistil, že stěžovatel ve správním řízení nejen netvrdil, že je pronásledován nebo že má důvodné obavy z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 cit. zákona, nýbrž netvrdil ani to, že by byl vůbec pronásledován ve smyslu § 2 odst. 6 cit. zákona. Pro posouzení zjevné nedůvodnosti žádosti o udělení azylu je rozhodující skutkový stav v okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu. Za takových okolností byly ve správním řízení splněny zákonné podmínky pro to, aby žalovaný ve lhůtě 30ti dnů ode dne zahájení správního řízení o udělení azylu přijal rozhodnutí o zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) cit. zákona. Pokud tomu tak bylo,

pak žalovaný správní orgán ani krajský soud povinnost zjišťovat důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 azylového zákona neměly. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nezjistil naplnění stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

S přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spoj. s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 25. ledna 2006

JUD. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

